

Arrest

nr. 249 358 van 18 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2A
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. WALDMANN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 13 augustus 2019, verklaart er zich op 26 augustus 2019 vluchteling.

1.2. Op 29 juni 2020 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 1 juli 2020 naar verzoekster werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger en bent u geboren op 22 maart 1982 in Caracas, waar tot uw vertrek uit Venezuela samen met uw familieleden in het huis van uw grootmoeder woonde. Dit huis was gelegen in de Urbanisacion Arbelo Calle Bolivar San Martin Artigas. U bent Christen.

Voor uw vertrek werkte u als secretaresse voor het lyceum Pablo Acosta Ortiz in Caracas, een staatsschool. Gezien deze school een instelling van de Venezolaanse overheid was, werd u als werknemer verplicht om deel te nemen aan marsen en andere activiteiten ter ondersteuning van het Venezolaanse regime. Na verloop van tijd was u het moe hier steeds voor onder druk gezet te worden en wilde u niet langer deelnemen aan deze activiteiten. Hierdoor verliet u in de zomervakantie van 2019 uw werk. U diende niet officieel uw ontslag in, maar kwam gewoon niet meer opdagen toen u in augustus het werk had moeten hervatten.

U vreest dat u problemen zou kunnen krijgen omdat u uw job daar verlaten heeft. In dit verband haalt u aan dat uw broer die bij de politie werkt hierover lastig zou kunnen doen, u hierdoor geen recht meer zou hebben op voedselpakketten, gezondheidszorg en andere voordelen die verbonden waren aan uw job bij de overheid. Daarnaast zou u moeilijk een andere job kunnen vinden in Venezuela waardoor u daar geen stabiel leven meer zou kunnen leiden.

Nog haalt u aan dat u vijf of zes maanden voor uw vertrek deelnam aan de verkiezing voor de eerste woordvoerder binnen het kiesbureau van uw gemeenschap. U zou deze stemming gewonnen hebben, maar kreeg deze functie uiteindelijk toch niet toegewezen omdat u volgens de Venezolaanse overheid geregistreerd stond als lid van Primero Justicia. U zou echter nooit lid geweest zijn van deze oppositiepartij. U probeerde dit nog aan te vechten, maar dit bleek tevergeefs te zijn. U denkt dat uw vermeend lidmaatschap bij Primero Justicia ervoor gezorgd heeft dat uw kinderen geen voedselpakketten meer hebben ontvangen nadat u het land verliet. Daarnaast vreest u voor wraakacties omdat de fanatiekelingen van de regering volgens u erg agressief zouden zijn.

Verder haalt u problemen aan met uw broer, ooms en neef in Venezuela. Uw broer, P.A., is politieagent en een aanhanger van het regime. Hij zou een alcoholprobleem hebben en zowel u als uw oudste zoon uitschelden en bedreigen omdat u de regering niet langer aanhangt. Uw neef, J.A., slaapt in de living van het huis waar u samen met uw familie woont. Hij zou psychiatrische problemen hebben, zich kleden als vrouw, porno kijken en masturberen in de living waar ook uw kinderen bij zijn. De politie zou hem hiervoor reeds opgepakt hebben, maar hij zou hierna ook weer vrijgelaten zijn. Uw oom M. heeft alcoholproblemen. Ook hij heeft een kamer in het huis waar u met uw familie woonde. Wanneer hij gedronken heeft zou hij ongepaste seksuele toespelingen naar u toe maken.

De uiteindelijke aanleiding voor uw vertrek zou de socio-economische crisis geweest in Venezuela. U haalt aan dat het erg moeilijk werd om aan voeding, hygiëneproducten en dergelijke te komen en dat u vooral hierdoor de beslissing maakte om het land te verlaten.

U verliet Venezuela op 8 augustus 2019, reisde via Colombia, Spanje en Portugal en kwam op 14 augustus 2019 aan in België. Op 26 augustus 2019 heeft u hier een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, vliegtickets en documenten over uw reis van Venezuela naar België, uw lidkaart van de PSUV, uw carnet de la patria, een foto van uzelf om aan te tonen dat u gewicht hebt verloren, en een tewerkstellingsattest over uw job als secretaresse in het lyceum.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moeten verschillende elementen opgemerkt worden die uw vrees ten opzichte van Venezuela ernstig relativeren. Indien u namelijk wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou koesteren ten opzichte van Venezuela, kan aangenomen worden dat u hiervoor reeds in Colombia, het eerste land waar u aankwam na uw vlucht uit Venezuela, een verzoek om internationale bescherming zou indienen (CGVS X p. 10). Dat u dit niet deed (CGVS X, p. 10) wijst erop

dat u geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade loopt in Venezuela. Verder blijkt dat u in Spanje voet zette op het grondgebied van de Europese Unie (CGVS X, p. 10). Ook hier, noch in het daaropvolgende Europese land dat u doorkruiste, namelijk Portugal, diende u geen verzoek om internationale bescherming in (CGVS X, p. 10), wat evenmin wijst op een gegronde vrees voor vervolging of op een reëel risico op ernstige schade in Venezuela. Gevraagd om welke redenen u pas in België, het vierde land dat u bereikte na uw vlucht uit uw land van herkomst, een verzoek om internationale bescherming indiende, stelt u dat u hoorde dat het hier sneller zou gaan en het hier beter zou zijn voor migranten (CGVS X, p. 10). Indien u echter een gegronde vrees voor vervolging koestert ten opzichte van uw land van herkomst of er een reëel risico op ernstige schade loopt, kan desondanks verwacht worden dat u prioriteit geeft aan het zo snel mogelijk indienen van een verzoek om internationale bescherming. De redenen die u hiervoor opgeeft, kunnen dan ook niet voldoen om dit te verschonen.

Uit uw verklaringen blijkt verder geenszins dat u beschouwd zou kunnen worden als politiek activist in Venezuela. U verklaart dat u in de periode voor uw vertrek begon te weigeren om deel te nemen aan regimegezinde activiteiten in het kader van uw werkzaamheden voor de Venezolaanse overheid en om deze redenen ook uw werk verliet (CGVS X, p. 11). Nog haalt u aan dat u vijf of zes maanden voor uw vertrek deelnam aan de verkiezing voor de eerste woordvoerder binnen het kiesbureau van uw gemeenschap. U zou deze stemming gewonnen hebben, maar kreeg deze functie uiteindelijk toch niet toegewezen omdat u volgens de Venezolaanse overheid geregistreerd stond als lid van Primero Justicia. U zou echter nooit lid geweest zijn van deze oppositiepartij (CGVS X, p. 16). U had wel een lidkaart van de regeringspartij PSUV en nam nooit deel aan protesten tegen het regime (CGVS X, p. 16). Bovenstaande elementen zijn allesbehalve afdoende om aan te nemen dat u beschouwd zou kunnen worden als een leidinggevend oppositiefiguur of vooraanstaand criticaster van het regime.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int>; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI **Focus Venezuela: Situation Sécuritaire** van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI **Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het

loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Vooreerst moet benadrukt worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over het feit dat u volgens de Venezolaanse overheid geregistreerd stond als lid van Primero Justicia.

U verklaart dat u geen woordvoerder in het kiesbureau kon worden omdat u volgens de Venezolaanse autoriteiten lid zou geweest zijn van Primero Justicia (CGVS 1921714, p. 16). Hierover moet ten eerste aangegeven worden dat het erg onwaarschijnlijk is dat de Venezolaanse regering iemand als u hiervan zou verdenken. U blijkt namelijk een erg regeringsgezind profiel te hebben gezien uzelf en uw familieleden in Caracas allemaal werkzaam zijn of geweest zijn voor de Venezolaanse overheid (CGVS 1921714, p. 8-9), u in het bezit bent van een lidkaart van de regeringspartij PSUV (Partido Socialista Unido de Venezuela) en een Carnet de la Patria (CGVS 1921714, p. 21). U verklaart bovendien zelf dat u om voornoemde redenen beschouwd werd als –Chavista. De reden dat u deelnam aan deze verkiezing was bovendien dat de voordelen van het Chavistische project van de CLAP boxen (Comité Local de Abastecimiento y Producción) wilde uitbreiden naar de gemeenschap waar u woonde (CGVS 1921714, p. 21). Daarnaast zou u nooit deelgenomen hebben aan marsen tegen de regering (CGVS 1921714, p. 16-17). Gevraagd om welke redenen iemand als u hier dan van beschuldigd zou worden, stelt u dat u denkt dat dit met uw werk te maken heeft, meer bepaald omdat u niet meer naar de manifestaties kwam (CGVS 1921714, p. 18-19). Nochtans verklaart u dat in de periode voor de verdeling van de CLAP boxen altijd gevraagd werd om naar politieke bijeenkomsten te gaan en dat u geen box zou krijgen die maand indien u dit niet deed (CGVS 1921714, p. 18-19). U zou echter tot aan uw vertrek nog dergelijke boxen ontvangen hebben, wat impliceert dat u ook in deze periode nog naar de marsen moet gegaan zijn, waardoor dit niet de reden kan zijn dat u voor uw vertrek beschouwd werd als lid van Primero Justicia (CGVS 1921714, p. 18-19). U verklaart later ook zelf dat u de laatste maanden minder ging naar marsen en dergelijke (CGVS 1921714, p. 21), waarmee u dus zelf bevestigt dat het niet zo is dat u in deze periode niet meer aanwezig was op regeringsgezinde activiteiten. Omwille van bovenstaande redenen kan dus geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen rond het feit dat u door de Venezolaanse regering gezien zou worden als lid van Primero Justicia.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen hierrond wordt nog verder ondermijnd doordat u hierover niets vermeldde tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Vragenlijst CGVS, vraag 1-8). Indien er om deze reden in uw hoofde echter een gegronde vrees op vervolging of reëel risico op ernstige lijden zou bestaan, kan verwacht worden dat u hier op zijn minst melding van gemaakt zou hebben bij de DVZ. Hierop gewezen, stelt u dat dit u daar niet gevraagd werd (CGVS 1921714, p. 18). Dit kan echter allerminst beschouwd worden als een afdoende uitklaring hiervoor, temeer gezien u in het begin van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf dat u alle redenen waarom u uw land heeft verlaten had kunnen vermelden bij de DVZ (CGVS 1921714, p. 4). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, beaamt u zelfs dat u inderdaad verklaarde dat u daar alles had kunnen zeggen, zonder ook maar enige verdere uitklaring te geven over waarom u daar dan niets vertelde over uw vermeende lidmaatschap bij Primero Justicia (CGVS 1921714, p. 18).

Daarnaast legt u geen begin van bewijs neer over uw deelname aan deze verkiezing of over de beschuldigingen die u daarna ten laste werden gelegd door de Venezolaanse overheid. Hierop gewezen, stelt u dat u enkel uw woord hiervoor kan geven (CGVS 1921714, p. 20). Indien u echter daadwerkelijk kandidaat was bij deze verkiezingen en hierdoor problemen kreeg waardoor u niet meer zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, kan verwacht worden dat u deze beweringen toch op enige manier zou kunnen staven. Bovendien beweert u dat u de beschuldigingen die u toen ten laste werden gelegd, probeerde aan te klagen (CGVS 1921714, p. 20). Dat u ook geen enkel document omtrent deze verdere stappen kan voorleggen, doet verder wenkbrauwen fronsen. Ook deze elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover.

Bovendien blijkt dat u uw land op legale wijze hebt verlaten, gebruik makend van uw eigen paspoort (verklaring DVZ, punt 31). Ook dat wijst erop dat u niet in negatief in het vizier van de Venezolaanse overheid was gekomen.

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat het niet omwille van bovenstaande politieke problemen was dat u uiteindelijk het land verliet, maar omwille van de socio-economische crisis in het land (CGVS 1921714, p. 17-18). Dat u dit zo verklaart, doet nogmaals zowel de geloofwaardigheid als de ernst van uw verklaringen over voornoemde vrees of reëel risico teniet.

Verder blijkt de vrees die u koppelt aan uw vermeend lidmaatschap bij Primero Justicia louter hypothetisch te zijn gezien u hierdoor nooit problemen blijkt gehad te hebben en niet kan aantonen dat er indicaties zijn dat u hierdoor in de toekomst wel nog problemen zou kunnen krijgen. De enige problemen die u in dit verband aangeeft zijn dat uw kinderen geen CLAP boxen meer kregen na uw vertrek (CGVS 1921714, p. 17-18). U kan echter geenszins aantonen dat dit de reden zou zijn dat uw kinderen deze boxen na uw vertrek niet meer ontvingen. U verklaart hierover namelijk vooreerst zelf dat

er 1 box gegeven werd per familie (CGVS 1921714, p. 19), waardoor eerder aangenomen kan worden dat uw kinderen deze box niet meer krijgen doordat u als gezinshoofd het land verlaten heeft. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat CLAP boxen enkel uitgereikt worden aan personen die in het bezit zijn van een Carnet de la Patria (zie administratief dossier, blauwe map). Gezien enkel u deze kaart had en uw kinderen niet (CGVS 1921714, p. 17) en u deze kaart bovendien meegenomen heeft op uw vlucht uit uw land van herkomst, lijkt de oorzaak van het feit dat uw kinderen deze boxen niet meer krijgen eerder voort te komen uit deze administratieve voorwaarde dan uit één of andere politiek gemotiveerde wraakactie van de Venezolaanse regering tegenover u en bij uitbreiding uw kinderen. Deze redenering wordt verder ondersteund door het feit dat u zelf nog CLAP boxen hebt ontvangen tot aan uw vertrek uit Venezuela (CGVS 1921714, p. 17-18). Indien u gezien zou worden als opposante omwille van uw vermeend lidmaatschap bij Primero Justicia in het kader van verkiezingen waar u maanden voor uw vertrek aan deelnam (zie boven), kan verwacht worden dat u sinds dan reeds deze boxen niet meer zou gekregen hebben. Gezien u tot uw vertrek nog kon rekenen op overheidssteun gekoppeld aan politieke steun voor het regime, kan ook niet aangenomen worden dat u nu plots wel als opposante gezien zou worden en hierdoor ook effectief problemen zou ondervinden in Venezuela. U zegt dat u deze boxen tot aan uw vertrek nog ontving omdat ze toen geen bewijzen zouden hebben van uw lidmaatschap bij Primero Justicia, maar legt hierbij op geen enkele manier uit om welke reden ze hiervoor momenteel of in de toekomst dan wel bewijzen voor zouden hebben (CGVS 1921714, p. 19-20). Wat er ook van zij, het loutere feit dat u of uw kinderen geen CLAP boxen meer zouden ontvangen kan, zelfs al zou dit gelinkt zijn aan uw vermeende lidmaatschap bij Primero Justicia, niet als afdoende zwaarwichtig gezien worden om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstig lijden. Dat uw economische situatie hierdoor nog moeilijker zou worden, is op zich niet voldoende om te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus (zie onder).

Naast het wegvallen van deze voedselsteun zegt u wraakacties te vrezen door fanatiekelingen van de regering die volgens uw verklaringen erg agressief zouden zijn (CGVS 1921714, p. 19-20). Ook in dit opzicht moet aangegeven worden dat het op zijn minst opmerkelijk is dat er dan niets gebeurd is in de periode tot aan uw vertrek uit Venezuela. Indien zij uit waren op wraak, kan verwacht worden dat zij dit toen reeds gedaan zouden hebben. Gezien de geloofwaardigheidsproblemen bij uw bewering als opposante te worden beschouwd en gezien er volgens uw verklaringen echter geen enkel incident heeft plaatsgevonden in deze periode, is er geen enkele reden om aan te nemen dat dit in de toekomst wel nog zo zou zijn. Dergelijke indicaties worden ook op geen enkel moment aangereikt door u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS 1921714). Bijgevolg kan ook uit deze verklaring geen nood aan internationale bescherming in uw hoofdte afgeleid worden.

Naast de problemen omtrent uw vermeend lidmaatschap bij Primero Justicia haalt u aan dat u op uw werk onder druk gezet werd om deel te nemen aan regeringsgezinde marsen (CGVS 1921714, p. 10-11). Gevraagd hoe u hiervoor dan juist onder druk gezet werd, stelt u dat u geen voedselboxen meer zou krijgen indien u niet deelnam (CGVS 1921714, p. 20). Dat u het niet krijgen van voedselboxen hier linkt aan uw deelname aan marsen en elders aan uw vermeende lidmaatschap bij Primero Justicia (zie boven), toont ten eerste aan dat u zelf niet goed blijkt te weten wat hier nu eigenlijk de oorzaak van zou zijn. Hierdoor kan u het CGVS ook allerminst overtuigen van een verband tussen het niet meer krijgen van deze boxen en uw eigen (vermeende) politieke opinie. Ten tweede werd hierboven al aangegeven dat het loutere feit dat u deze boxen niet meer zou krijgen niet afdoende is om te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

U haalde bij de DVZ nog aan dat u vreest dat men u achterna zou kunnen gaan omdat u uw job hebt opgegeven (Vragenlijst CGVS vraag 4), een vrees die u niet formuleerde tijdens uw vrije relaas bij het CGVS (CGVS 1921714, p. 10-11). Hiernaar gevraagd tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, stelt u dat u hiermee eigenlijk doelde op uw broer die politieagent is (CGVS 1921714, p. 22). Hij zou er verschillende keren op aangedrongen hebben dat u de regering moest steunen en zou u hiervoor publiekelijk beledigd hebben en gedreigd hebben uw zoon te zullen slaan (CGVS 1921714, p. 22). Hoewel u echter al jaren een problematische relatie zou gehad hebben met deze broer, zou ook in dit verband nooit een effectief incident gebeurd zijn (CGVS 1921714, p. 22). Ook hier kan dan ook moeilijk aangenomen worden dat deze feiten dermate zouden intensifiëren dat zij gelijkgesteld kunnen worden met een daad van vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of ernstige schade zoals voorzien in de definitie van de subsidiaire bescherming. Ook het feit dat uw broer publiekelijk zou gezegd hebben dat u het regime niet aanhing (CGVS 1921714, p. 22) kan niet voldoen om aan te nemen dat u hierdoor daadwerkelijk gevaar zou lopen in Venezuela. Hierdoor zou namelijk hoogstens als low profile activist gezien kunnen worden, wat omwille van bovenstaande en onderstaande argumenten in de Venezolaanse context niet afdoende is om te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gevraagd of u vreest dat uw broer u zou aangeven bij zijn oversten, stelt u dan weer dat dit eigenlijk omgekeerd is en dat u dreigde hem te zullen aangeven bij zijn oversten, waarmee

u dus ook het bestaan van een dergelijke vrees of risico gewoonweg ontkent (CGVS 1921714, p. 22-23). Indien u bovendien bang zou zijn dat uw broer u vanuit zijn functie voor de overheid in de problemen zou kunnen brengen, is het onaannemelijk dat u hem zou vertellen dat u het regime niet meer steunt (CGVS 1921714, p. 23), temeer gezien u al jaren conflicten heeft met deze persoon en hij gekend stond als fanatiek Chavist (CGVS 1921714, p. 22-23). Omwille van al bovenstaande elementen maakt u niet aannemelijk dat u omwille van uw slechte relatie met uw broer en zijn beschuldiging dat u het regime niet meer zou aanhangen nood zou hebben aan internationale bescherming.

Nog verklaart u dat u zo'n drie tot vijf maanden voor uw vertrek uit Venezuela openlijk zou gezegd hebben op uw werk dat u de regering niet meer steunde en niet meer wilde deelnemen aan activiteiten (CGVS 1921714, p. 21). Ook hierdoor zou u echter geen enkel incident of probleem meegemaakt hebben toen u nog in Venezuela verbleef (CGVS 1921714, p. 21). U haalt ook in dit verband enkel aan dat u vreest hierdoor bepaalde voordelen te kunnen mislopen zoals het krijgen van voedselhulp, het niet meer kunnen vinden van werk bij andere instellingen en uw zoon niet meer te kunnen inschrijven in een Bolivariaanse school (CGVS 1921714, p. 21). Ook hier moet benadrukt worden dat het mislopen van dergelijke voordelen niet voldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te worden met het koesteren van een gegronde vrees op vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade.

Wat er verder op wijst dat u om bovenstaande redenen geen toekomstige vrees dient te koesteren ten opzichte van uw land van herkomst is het feit dat ook uw familieleden na uw vertrek geen persoonlijke problemen blijken gekend te hebben buiten de socio-economische omstandigheden in Venezuela (CGVS 1921714, p. 8-9).

In verband met uw vrees omdat u zomaar vertrokken bent van uw werkplaats, dient gesteld te worden dat uw werk u niet eens meer blijkt gecontacteerd te hebben na uw plotse vertrek (CGVS 1921714, p. 23). Uw verklaringen hierover blijken bovendien niet eensluidend te zijn. U stelt wel nog contact gehad te hebben met één collega die uw job daar zou overgenomen hebben na uw vertrek (CGVS 1921714, p. 23). Deze zou volgens u echter niets gezegd hebben over de directie (CGVS 1921714, p. 23). Wanneer u hier nogmaals naar gevraagd wordt, past u uw verklaringen hierover echter aan en stelt u dat ze deze collega wel vroegen of ze iets wist over u maar dat het hier bij bleef (CGVS 1921714, p. 23). Daarnaast stelde u bij het CGVS aanvankelijk dat de directie van de instelling waar u werkte uw familie had gebeld en dat ze niet wisten dat u het land had verlaten (CGVS 1921714, p. 14). Later stelt u dan weer dat uw werk uw familie niet zou gecontacteerd hebben en probeerde u dit uit te klaren door te stellen dat enkel de organisatie van de CLAP boxen contact met hen had genomen omdat u uw box niet had opgehaald (CGVS 1921714, p. 23). Deze incoherente verklaringen doen twifelen aan de omstandigheden waarin u uw werk hebt verlaten. Wat er ook van zij, het feit dat uw werkgevers niet meer informeerden naar u na uw plotse vertrek, toont aan dat zij hier niet veel belang moeten aan gehecht hebben. In dit opzicht kan het dan ook niet plausibel geacht hebben dat zij u hiervoor in de toekomst nog in de problemen zouden brengen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België zwaarwichtige problemen kende in Venezuela. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het feit dat u uw werk bij de overheid verliet, niet langer wilde deelnemen aan regeringsgezinde marsen of zogezegd lid zou geweest zijn van *Primero Justicia*, niet zichtbaar, bekend of problematisch was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van bovenstaande elementen.

Daarnaast haalt u aan dat u niet meer terug zou kunnen keren naar Venezuela omwille van familiale problemen die u zou hebben met uw broer, ooms en neef (CGVS 1921714, p. 10-11). Hoewel het CGVS begrijpt dat het niet evident moet zijn om in dergelijke omstandigheden samen te leven, kunnen ook deze elementen niet als afdoende zwaarwichtig beschouwd worden om te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Deze problemen behoren namelijk tot de familiale en gemeenrechtelijke sfeer. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat het hier om ongepast gedrag en uitspraken gaat, maar kan niet afgeleid worden dat u ook daadwerkelijk gewelddadig bejegend werd door deze familieleden. U haalt bovendien zelf aan dat de politie wel al tussenbeide kwam en dat uw neef ook opgepakt werd in dit verband (CGVS 1921714, p. 10-11). Dat hij hierna doorgestuurd werd naar een psychiater omdat de politie oordeelde dat zijn gedrag voortkwam uit psychiatrische problemen, waarna uw neef hier wegliep en terug naar huis kwam (CGVS 1921714, p. 25), kan niet gelijkgesteld worden met geen toegang krijgen tot hulp van de autoriteiten of geen mogelijkheden hebben op medische of psychische zorgen die de situatie van uw familieleden en u zouden kunnen verlichten. Gevraagd of u deze problemen niet kon oplossen door een andere woonplaats te vinden, stelt u van niet omwille van financiële redenen (CGVS 1921714, p. 25-26). U blijkt echter steeds gewerkt te hebben, en naast voornoemde inwonende familieleden ook nog een zus te hebben die voor de overheid werkt en ouders te hebben die vroeger voor de overheid werkten maar nu

met pensioen zijn (CGVS 1921714, p. 8-9). Er kan dan ook niet aangenomen worden dat er geen enkele andere oplossing mogelijk zou zijn voor uw familiale problemen in Venezuela dan het land te verlaten. Bovendien blijkt uit uw verklaring dat het veeleer de economische problemen op zich waren die u ertoe aangezet hadden het land te verlaten niet dat uw familiale problemen op zich van dien aard waren dat u enkel op basis hiervan uw land moest verlaten of om deze redenen niet meer zou kunnen terugkeren naar Venezuela.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09,

M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

U kan namelijk niet aantonen dat uw economische situatie dermate zou verschillen van de gemiddelde Venezolaan. Hiernaar gevraagd stelt u dat uw situatie moeilijker zou zijn omdat de Venezolaanse regering zou weten dat u hen niet meer steunde doordat u niet meer deelnam aan marsen en dergelijke (CGVS 1921714, p. 24). Zoals hierboven gemotiveerd, kan echter niet aangenomen worden dat u daadwerkelijk gevisieerd wordt als opposant door de Venezolaanse regering. Dat u hierdoor bepaalde voordelen zou mislopen, zoals het krijgen van voedselhulp en dergelijke, kan zoals hierboven ook reeds aangegeven, niet gelijkgesteld worden met het koesteren van een gegronde vrees op vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade. In dit opzicht verschilt uw situatie namelijk niet met die van de gemiddelde Venezolaan die geen banden heeft met de Venezolaanse overheid.

Bovendien bleek uw familie over een eigen huis te beschikken en werkten zowel u als verschillende van uw familieleden voor de Venezolaanse overheid (CGVS 1921714, p. 8-9). Om te kunnen voorzien in jullie levensonderhoud ging u bijklussen als poetsvrouw en ging uw vader naast zijn overheidspensioen bananen verkopen (CGVS 1921714, p. 7-9), wat wijst op een zekere zelfredzaamheid.

Indien u het bovendien daadwerkelijk zo moeilijk zou gehad hebben in Venezuela om te overleven zoals u beweert, is het weinig waarschijnlijk dat u uw deelname aan pro-regime marsen en dergelijke zou afbouwen en hiermee de weinige voordelen die u beweerde te hebben zou dreigen te mislopen. Hierop gewezen, stelt u dat u het beu was hieraan deel te nemen (CGVS 1921714, p. 21). Nochtans zou u duidelijk gemaakt zijn dat uw hulp en die van uw zonen zou stopgezet worden indien u hier niet meer aan deelnam (CGVS 1921714, p. 21). Het is echter niet aannemelijk dat iemand die in mensonterende omstandigheden zou leven, het welzijn van haar en haar kinderen op het spel zou zetten louter omdat hij of zij het beu is te gaan manifesteren. Dit wijst er dan ook op dat uw levensomstandigheden in Venezuela waarschijnlijk niet zo slecht waren als u beweert.

Nog haalt u aan dat u vreest geen job meer te kunnen vinden in Venezuela en daarom niet meer te kunnen voorzien in uw levensonderhoud (CGVS 1921714, p. 24). Hierover moet ten eerste aangegeven worden dat de vrees voor een gebrek aan tewerkstelling op zich niet ernstig genoeg is om tot een nood aan internationale bescherming te besluiten. U haalt aan dat het in uw geval niet mogelijk zou zijn om een andere job te vinden omdat u voor de overheid werkte (CGVS 1921714 p. 24). Uw verklaringen hierover kunnen ook allerm minst overtuigen. U stelt dat u probeerde om halftijds in een ander bedrijf te werken toen u nog als secretaresse voor het lyceum werkte, maar dat dit toen niet kon omdat u ook voor de overheid werkte (CGVS 1921714, p. 24). Dat u niet tegelijk voor de overheid en voor een ander bedrijf kon werken, toont echter geenszins aan dat u nu u niet meer voor de overheid werkt geen job zou kunnen vinden in een privébedrijf. Uw verklaringen hierover zijn dan ook louter hypothetisch en niet onderbouwd met concrete indicaties.

Het feit dat u een foto voorlegt om aan te tonen dat u zeer mager was toen u vertrok uit Venezuela (CGVS 1921714, p. 18) verandert niets aan bovenstaande beoordeling. Dat de veranderingen in uw gewicht te wijten zouden zijn aan ondervoeding, is namelijk nergens af te leiden uit deze foto maar berust enkel op uw eigen verklaringen hierover. Dergelijk beeldmateriaal is dan ook niet afdoende om aan te tonen dat u in een mensonwaardige situatie zou geleefd hebben voor uw vertrek uit Venezuela.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige documenten die u voorlegt, kunnen de beoordeling van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoort, vliegtuigtickets en documenten over uw reis van Venezuela naar België en Venezolaanse identiteitskaart kunnen enkel uw verklaringen over uw identiteit, herkomst en reisweg ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Uw lidkaart van de PSUV en carnet de la patria kunnen enkel aantonen dat u op zijn minst formeel het regime steunde. Ook dit wordt hier niet in twijfel getrokken. Integendeel, dergelijke documenten maken het juist minder aannemelijk dat u in Venezuela beschouwd zou worden als tegenstander van het regime. Uw tewerkstellingsattest kan enkel uw verklaringen over uw job als secretaresse in het lyceum ondersteunen, wat op zich ook niet in vraag gesteld wordt door het CGVS.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 16 juni 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 18 juni 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, is toegevoegd aan uw administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op een manifeste appreciatiefout en op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*”, van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “*de samenwerkingsplicht*”.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 14 januari 2021 een aanvullende nota bij met weblinks naar de volgende informatie: het rapport “*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*” van OHCHR van juni 2018, de COI Focus “*Venezuela. Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019, de COI Focus “*Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019, het rapport “*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*” van OHCHR van juli 2019, het “*Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020*” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2020, het rapport “*Venezuela Country Focus*” van EASO van augustus 2020 en de COI Focus “*Venezuela. Situatieschets*” van 15 mei 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoekster voert aan dat zij wordt beschouwd als politieke opposant omdat zij niet langer wenste deel te nemen aan activiteiten ter ondersteuning van het Venezolaanse regime en omdat zij volgens de Venezolaanse overheid geregistreerd stond als lid van oppositiepartij Primero Justicia. Tevens voert zij aan dat zij problemen heeft met haar broer, haar neef en haar oom. Tot slot stelt zij Venezuela te hebben verlaten omwille van de socio-economische crisis in het land waardoor het moeilijk werd om aan voeding, hygiëneproducten en dergelijke te komen. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de ernst van haar nood aan internationale bescherming wordt ondermijnd doordat zij geen verzoek om internationale bescherming indiende in de landen waarheen zij reisde op haar weg naar België, met name Colombia, Spanje en Portugal; (ii) zij niet aannemelijk maakt dat zij wordt beschouwd als politieke opposant; (iii) uit de beschikbare informatie blijkt dat niet iedere politieke opposant uit Venezuela nood heeft aan internationale bescherming zodat een individuele beoordeling van de concrete omstandigheden van het geval noodzakelijk blijft; (iv) gelet op verzoeksters regeringsgezinnd profiel en haar uiteenlopende verklaringen, geen geloof kan worden

gehecht aan haar verklaringen dat zij volgens de Venezolaanse overheid geregistreerd stond als lid van oppositiepartij Primero Justicia, temeer daar zij hiervan geen melding maakte tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en zij geen enkel begin van bewijs voorlegt ter staving van haar beweringen; (v) zij haar land van herkomst heeft verlaten met haar eigen paspoort; (vi) zij verklaart dat zij niet omwille van politieke problemen Venezuela verliet maar omwille van de socio-economische crisis in het land; (vii) zij niet aannemelijk maakt dat haar kinderen geen CLAP-boxen meer zouden krijgen omwille van de door haar voorgehouden politieke problemen; (viii) zij geen enkel concreet element aanvoert waaruit zou kunnen blijken dat zij het slachtoffer zou worden van agressieve fanatiekelingen van de regering; (ix) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de reden waarom zij geen voedselboxen meer zou krijgen, temeer daar het loutere feit dat zij deze boxen niet meer zou krijgen op zich onvoldoende is om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming; (x) zij evenmin concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat zij problemen zou kunnen ondervinden met haar broer, een regeringsgezinde politieagent, omwille van haar voorgehouden politieke problemen; (xi) zij geen melding maakt van concrete problemen die zouden zijn ontstaan omdat zij op haar werk zou hebben kenbaar gemaakt dat zij niet langer wenste deel te nemen aan activiteiten ter ondersteuning van het Venezolaanse regime, temeer daar het verlies van bepaalde voordelen die aan haar job als secretaresse bij een staatsschool verbonden waren op zich niet voldoende zwaarwichtig is om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming; (xii) haar familieleden sedert haar vertrek evenmin concrete problemen hebben gekend; (xiii) haar verklaringen betreffende het zomaar vertrekken van haar werkplaats tegenstrijdig zijn, hetgeen des te meer klemmt daar zij niet meer werd gecontacteerd door haar werk; (xiv) de problemen met haar broer, neef en oom van louter familiale en gemeenrechtelijke aard zijn; en (xv) de door haar voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen ombuigen.

2.3.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster er in haar verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Zij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Zo stelt verzoekster in haar verzoekschrift onder meer als volgt:

"De verwerende partij ontkent niet dat de verzoekende partij geen voedselhulp meer ontvangt, dat zij naast het werk - dat zij heeft laten vallen - moest bijklussen als poetsvrouw en dat haar vader bananen moest te verkopen op straat. Doch besluit de verwerende partij tot "een zekere zelfredzaamheid" terwijl het echter wijst op de erbarmelijke levensomstandigheden in Venezuela en het gebrek aan toegang tot essentiële levensvoorzieningen (bestreden beslissing, p. 6 en 7.)

Aangaande de situatie in de welke de verzoekende partij zou verkeren bij terugkeer, vergeet de verwerende partij dat de verzoekende partij vandaag noch officieel werk heeft in Venezuela noch dat de bijkomende informele werken, waarmee zij desondanks moeilijkheden kende om essentiële levensvoorzieningen te bemachtigen, vandaag uit den boze zijn met de COVID-situatie. Caracas is immers in volledige lockdown. Men mag er enkel zijn woning verlaten om eten te kopen of voor gezondheidszorg.

De Verenigde Naties, kaartten in februari 2020 - dus voor de COVID - , reeds dat een gezin op drie in Venezuela voldoende voeding ontbrak en dat mensen ondanks verkoop van hun goederen niet meer rond geraakten om basisbenodigdheden en voeding te kopen."

Verder wijst zij nog op de gevolgen van de Covid-19-pandemie op de situatie in Venezuela, waaronder de bewering dat terugkerende migranten worden gevisieerd omdat zij de schuld krijgen voor de Covid-19-situatie waarin Venezuela zich bevindt.

De Raad wijst erop dat verzoekster om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

De door verzoekster beschreven socio-economische omstandigheden in Venezuela en haar familiale problemen vertonen echter geen *nexus* met één van de voormelde vervolgingsgronden en kunnen bijgevolg niet worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoekster ontwikkelt geen argumenten die hierop een ander licht kunnen werpen. Waar verzoekster aanvoert dat naar Venezuela terugkerende migranten worden gevisieerd omdat zij als de schuld worden gezien voor

de Covid-19-situatie waarin Venezuela zich bevindt, dient vastgesteld dat uit de door haar aangehaalde informatie niet blijkt dat iedere naar Venezuela terugkerende persoon die in het buitenland een verzoek om internationale bescherming indiende wordt gevisieerd en/of beschuldigd van het veroorzaken van de Covid-19-epidemie in Venezuela, laat staan dat zij omwille hiervan nood hebben aan internationale bescherming. Verzoekster brengt verder geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat zij omwille van het indienen van haar verzoek om internationale bescherming ingeval van terugkeer naar Venezuela nood zou hebben aan internationale bescherming. Voor het overige laat verzoekster na *in concreto* te verduidelijken op welke wijze de huidige Covid-19-pandemie in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging en/of een reëel risico op ernstige schade zou uitmaken. Voor zover nodig, benadrukt de Raad dat de Covid-19-pandemie niet afkomstig is van één van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door één van hen wordt veroorzaakt, zodat één van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Voor het overige komt verzoekster in haar verzoekschrift niet verder dan te stellen als volgt:

“De verzoekende partij in haar bewijslast de plicht om het bestaan van objectieve feiten die aanleiding geven tot de redelijk verwachte vervolging te staven.

In deze oefening kunnen ook de verklaringen van de verzoekende partij aanvaard worden als voldoende bewijs wanneer de verklaringen plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn.

In casu, legde de verzoekende partij vrees te koesteren omwille van haar standpunt jegens de regering en familiale problemen,

Zodoende geniet de asielzoeker van het voordeel van de twijfel.

Daarbij ging de verwerende partij niet na of de verzoekende partij wel de mogelijkheid had om terug te keren naar Venezuela, (punt 6.3)

[...]

De verwerende partij liet het na om, conform de samenwerkingsplicht, na te gaan of de verzoekende partij wel kon terugkeren naar haar land van herkomst.

Althans leest men op 26 juli 2020 men op de internetpagina van de Franse buitenlandse zaken dat de internationale vluchten nog steeds tot tegenbericht in Venezuela zijn opgehouden:

« Les autorités locales ont également instauré depuis le mois de mars :

la suspension de tous les vols internationaux et intérieurs à partir du 18 mars, jusqu'à nouvel ordre, »

De verwerende partij heeft dit aspect helemaal niet besproken in haar beslissing, hetgeen wijst op een gebrekkig onderzoek en een niet afdoende gemotiveerde beslissing.

Aangezien er geen terugkeer mogelijk is, dient de verzoekende partij te worden beschermd.”

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft. De bevoegdheid van de commissaris-generaal is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat verzoekster omwille van de huidige maatregelen in het kader van de Covid-19-pandemie niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat er geen internationale vluchten meer zijn toegelaten in Venezuela, betekent op zich niet dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie ook *supra*). Bovendien dient benadrukt te worden dat de maatregelen in het kader van de Covid-19-pandemie slechts een tijdelijk karakter hebben.

Verder dient erop gewezen dat uit de hiervoor genoemde motieven uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeksters verklaringen geenszins *“plausibel, geloofwaardig en eerlijk”* zijn. Verzoekster komt met betrekking tot deze motieven niet verder dan het volharden in haar vluchtrelaas en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder *in concreto* te duiden waarom deze gevolgtrekkingen volgens haar onjuist en/of onvoldoende zouden zijn. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig. Waar verzoekster citeert uit verschillende bronnen, dient erop gewezen dat dit louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie en die aldus niet volstaat teneinde alsnog een gegronde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

Gezien het voorgaande motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Vooreerst moeten verschillende elementen opgemerkt worden die uw vrees ten opzichte van Venezuela ernstig relativeren. Indien u namelijk wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou koesteren ten opzichte van Venezuela, kan aangenomen worden dat u hiervoor reeds in Colombia, het eerste land waar u aankwam na uw vlucht uit Venezuela, een verzoek om internationale bescherming zou indienen (CGVS 1921714, p. 10). Dat u dit niet deed (CGVS 1921717, p. 10) wijst erop dat u geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade loopt in

Venezuela. Verder blijkt dat u in Spanje voet zette op het grondgebied van de Europese Unie (CGVS 1921714, p. 10). Ook hier, noch in het daaropvolgende Europese land dat u doorkruiste, namelijk Portugal, diende u geen verzoek om internationale bescherming in (CGVS 1921714, p. 10), wat evenmin wijst op een gegronde vrees voor vervolging of op een reëel risico op ernstige schade in Venezuela. Gevraagd om welke redenen u pas in België, het vierde land dat u bereikte na uw vlucht uit uw land van herkomst, een verzoek om internationale bescherming indiende, stelt u dat u hoorde dat het hier sneller zou gaan en het hier beter zou zijn voor migranten (CGVS 1921714, p. 10). Indien u echter een gegronde vrees voor vervolging koestert ten opzichte van uw land van herkomst of er een reëel risico op ernstige schade loopt, kan desondanks verwacht worden dat u prioriteit geeft aan het zo snel mogelijk indienen van een verzoek om internationale bescherming. De redenen die u hiervoor opgeeft, kunnen dan ook niet voldoen om dit te verschonen.

Uit uw verklaringen blijkt verder geenszins dat u beschouwd zou kunnen worden als politiek activist in Venezuela. U verklaart dat u in de periode voor uw vertrek begon te weigeren om deel te nemen aan regimegezinde activiteiten in het kader van uw werkzaamheden voor de Venezolaanse overheid en om deze redenen ook uw werk verliet (CGVS 1921714, p. 11). Nog haalt u aan dat u vijf of zes maanden voor uw vertrek deelnam aan de verkiezing voor de eerste woordvoerder binnen het kiesbureau van uw gemeenschap. U zou deze stemming gewonnen hebben, maar kreeg deze functie uiteindelijk toch niet toegewezen omdat u volgens de Venezolaanse overheid geregistreerd stond als lid van Primero Justicia. U zou echter nooit lid geweest zijn van deze oppositiepartij (CGVS 1921714, p. 16). U had wel een lidkaart van de regeringspartij PSUV en nam nooit deel aan protesten tegen het regime (CGVS 1921714, p. 16). Bovenstaande elementen zijn allesbehalve afdoende om aan te nemen dat u beschouwd zou kunnen worden als een leidinggevend oppositiefiguur of vooraanstaand criticaster van het regime.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int>; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI **Focus Venezuela: Situation Sécuritaire** van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI **Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het

loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Vooreerst moet benadrukt worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over het feit dat u volgens de Venezolaanse overheid geregistreerd stond als lid van Primero Justicia.

U verklaart dat u geen woordvoerder in het kiesbureau kon worden omdat u volgens de Venezolaanse autoriteiten lid zou geweest zijn van Primero Justicia (CGVS 1921714, p. 16). Hierover moet ten eerste aangegeven worden dat het erg onwaarschijnlijk is dat de Venezolaanse regering iemand als u hiervan zou verdenken. U blijkt namelijk een erg regeringsgezind profiel te hebben gezien uzelf en uw familieleden in Caracas allemaal werkzaam zijn of geweest zijn voor de Venezolaanse overheid (CGVS 1921714, p. 8-9), u in het bezit bent van een lidkaart van de regeringspartij PSUV (Partido Socialista Unido de Venezuela) en een Carnet de la Patria (CGVS 1921714, p. 21). U verklaart bovendien zelf dat u om voornoemde redenen beschouwd werd als –Chavista. De reden dat u deelnam aan deze verkiezing was bovendien dat de voordelen van het Chavistische project van de CLAP boxen (Comité Local de Abastecimiento y Producción) wilde uitbreiden naar de gemeenschap waar u woonde (CGVS 1921714, p. 21). Daarnaast zou u nooit deelgenomen hebben aan marsen tegen de regering (CGVS 1921714, p. 16-17). Gevraagd om welke redenen iemand als u hier dan van beschuldigd zou worden, stelt u dat u denkt dat dit met uw werk te maken heeft, meer bepaald omdat u niet meer naar de manifestaties kwam (CGVS 1921714, p. 18-19). Nochtans verklaart u dat in de periode voor de verdeling van de CLAP boxen altijd gevraagd werd om naar politieke bijeenkomsten te gaan en dat u geen box zou krijgen die maand indien u dit niet deed (CGVS 1921714, p. 18-19). U zou echter tot aan uw vertrek nog dergelijke boxen ontvangen hebben, wat impliceert dat u ook in deze periode nog naar de marsen moet gegaan zijn, waardoor dit niet de reden kan zijn dat u voor uw vertrek beschouwd werd als lid van Primero Justicia (CGVS 1921714, p. 18-19). U verklaart later ook zelf dat u de laatste maanden minder ging naar marsen en dergelijke (CGVS 1921714, p. 21), waarmee u dus zelf bevestigt dat het niet zo is dat u in deze periode niet meer aanwezig was op regeringsgezinde activiteiten. Omwille van bovenstaande redenen kan dus geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen rond het feit dat u door de Venezolaanse regering gezien zou worden als lid van Primero Justicia.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen hierrond wordt nog verder ondermijnd doordat u hierover niets vermeldde tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Vragenlijst CGVS, vraag 1-8). Indien er om deze reden in uw hoofde echter een gegronde vrees op vervolging of reëel risico op ernstige lijden zou bestaan, kan verwacht worden dat u hier op zijn minst melding van gemaakt zou hebben bij de DVZ. Hierop gewezen, stelt u dat dit u daar niet gevraagd werd (CGVS 1921714, p. 18). Dit kan echter allerminst beschouwd worden als een afdoende uitklaring hiervoor, temeer gezien u in het begin van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf dat u alle redenen waarom u uw land heeft verlaten had kunnen vermelden bij de DVZ (CGVS 1921714, p. 4). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, beaamt u zelfs dat u inderdaad verklaarde dat u daar alles had kunnen zeggen, zonder ook maar enige verdere uitklaring te geven over waarom u daar dan niets vertelde over uw vermeende lidmaatschap bij Primero Justicia (CGVS 1921714, p. 18).

Daarnaast legt u geen begin van bewijs neer over uw deelname aan deze verkiezing of over de beschuldigingen die u daarna ten laste werden gelegd door de Venezolaanse overheid. Hierop gewezen, stelt u dat u enkel uw woord hiervoor kan geven (CGVS 1921714, p. 20). Indien u echter daadwerkelijk kandidaat was bij deze verkiezingen en hierdoor problemen kreeg waardoor u niet meer zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, kan verwacht worden dat u deze beweringen toch op enige manier zou kunnen staven. Bovendien beweert u dat u de beschuldigingen die u toen ten laste werden gelegd, probeerde aan te klagen (CGVS 1921714, p. 20). Dat u ook geen enkel document omtrent deze verdere stappen kan voorleggen, doet verder wenkbrauwen fronsen. Ook deze elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover.

Bovendien blijkt dat u uw land op legale wijze hebt verlaten, gebruik makend van uw eigen paspoort (verklaring DVZ, punt 31). Ook dat wijst erop dat u niet in negatief in het vizier van de Venezolaanse overheid was gekomen.

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat het niet omwille van bovenstaande politieke problemen was dat u uiteindelijk het land verliet, maar omwille van de socio-economische crisis in het land (CGVS 1921714, p. 17-18). Dat u dit zo verklaart, doet nogmaals zowel de geloofwaardigheid als de ernst van uw verklaringen over voornoemde vrees of reëel risico teniet.

Verder blijkt de vrees die u koppelt aan uw vermeend lidmaatschap bij Primero Justicia louter hypothetisch te zijn gezien u hierdoor nooit problemen blijkt gehad te hebben en niet kan aantonen dat er indicaties zijn dat u hierdoor in de toekomst wel nog problemen zou kunnen krijgen. De enige problemen die u in dit verband aangeeft zijn dat uw kinderen geen CLAP boxen meer kregen na uw vertrek (CGVS 1921714, p. 17-18). U kan echter geenszins aantonen dat dit de reden zou zijn dat uw kinderen deze boxen na uw vertrek niet meer ontvingen. U verklaart hierover namelijk vooreerst zelf dat

er 1 box gegeven werd per familie (CGVS 1921714, p. 19), waardoor eerder aangenomen kan worden dat uw kinderen deze box niet meer krijgen doordat u als gezinshoofd het land verlaten heeft. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat CLAP boxen enkel uitgereikt worden aan personen die in het bezit zijn van een Carnet de la Patria (zie administratief dossier, blauwe map). Gezien enkel u deze kaart had en uw kinderen niet (CGVS 1921714, p. 17) en u deze kaart bovendien meegenomen heeft op uw vlucht uit uw land van herkomst, lijkt de oorzaak van het feit dat uw kinderen deze boxen niet meer krijgen eerder voort te komen uit deze administratieve voorwaarde dan uit één of andere politiek gemotiveerde wraakactie van de Venezolaanse regering tegenover u en bij uitbreiding uw kinderen. Deze redenering wordt verder ondersteund door het feit dat u zelf nog CLAP boxen hebt ontvangen tot aan uw vertrek uit Venezuela (CGVS 1921714, p. 17-18). Indien u gezien zou worden als opposante omwille van uw vermeend lidmaatschap bij Primero Justicia in het kader van verkiezingen waar u maanden voor uw vertrek aan deelnam (zie boven), kan verwacht worden dat u sinds dan reeds deze boxen niet meer zou gekregen hebben. Gezien u tot uw vertrek nog kon rekenen op overheidssteun gekoppeld aan politieke steun voor het regime, kan ook niet aangenomen worden dat u nu plots wel als opposante gezien zou worden en hierdoor ook effectief problemen zou ondervinden in Venezuela. U zegt dat u deze boxen tot aan uw vertrek nog ontving omdat ze toen geen bewijzen zouden hebben van uw lidmaatschap bij Primero Justicia, maar legt hierbij op geen enkele manier uit om welke reden ze hiervoor momenteel of in de toekomst dan wel bewijzen voor zouden hebben (CGVS 1921714, p. 19-20). Wat er ook van zij, het loutere feit dat u of uw kinderen geen CLAP boxen meer zouden ontvangen kan, zelfs al zou dit gelinkt zijn aan uw vermeende lidmaatschap bij Primero Justicia, niet als afdoende zwaarwichtig gezien worden om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstig lijden. Dat uw economische situatie hierdoor nog moeilijker zou worden, is op zich niet voldoende om te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus (zie onder).

Naast het wegvallen van deze voedselsteun zegt u wraakacties te vrezen door fanatiekelingen van de regering die volgens uw verklaringen erg agressief zouden zijn (CGVS 1921714, p. 19-20). Ook in dit opzicht moet aangegeven worden dat het op zijn minst opmerkelijk is dat er dan niets gebeurd is in de periode tot aan uw vertrek uit Venezuela. Indien zij uit waren op wraak, kan verwacht worden dat zij dit toen reeds gedaan zouden hebben. Gezien de geloofwaardigheidsproblemen bij uw bewering als opposante te worden beschouwd en gezien er volgens uw verklaringen echter geen enkel incident heeft plaatsgevonden in deze periode, is er geen enkele reden om aan te nemen dat dit in de toekomst wel nog zo zou zijn. Dergelijke indicaties worden ook op geen enkel moment aangereikt door u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS 1921714). Bijgevolg kan ook uit deze verklaring geen nood aan internationale bescherming in uw hoofdte afgeleid worden.

Naast de problemen omtrent uw vermeend lidmaatschap bij Primero Justicia haalt u aan dat u op uw werk onder druk gezet werd om deel te nemen aan regeringsgezinde marsen (CGVS 1921714, p. 10-11). Gevraagd hoe u hiervoor dan juist onder druk gezet werd, stelt u dat u geen voedselboxen meer zou krijgen indien u niet deelnam (CGVS 1921714, p. 20). Dat u het niet krijgen van voedselboxen hier linkt aan uw deelname aan marsen en elders aan uw vermeende lidmaatschap bij Primero Justicia (zie boven), toont ten eerste aan dat u zelf niet goed blijkt te weten wat hier nu eigenlijk de oorzaak van zou zijn. Hierdoor kan u het CGVS ook allerminst overtuigen van een verband tussen het niet meer krijgen van deze boxen en uw eigen (vermeende) politieke opinie. Ten tweede werd hierboven al aangegeven dat het loutere feit dat u deze boxen niet meer zou krijgen niet afdoende is om te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

U haalde bij de DVZ nog aan dat u vreest dat men u achterna zou kunnen gaan omdat u uw job hebt opgegeven (Vragenlijst CGVS vraag 4), een vrees die u niet formuleerde tijdens uw vrije relaas bij het CGVS (CGVS 1921714, p. 10-11). Hiernaar gevraagd tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, stelt u dat u hiermee eigenlijk doelde op uw broer die politieagent is (CGVS 1921714, p. 22). Hij zou er verschillende keren op aangedrongen hebben dat u de regering moest steunen en zou u hiervoor publiekelijk beledigd hebben en gedreigd hebben uw zoon te zullen slaan (CGVS 1921714, p. 22). Hoewel u echter al jaren een problematische relatie zou gehad hebben met deze broer, zou ook in dit verband nooit een effectief incident gebeurd zijn (CGVS 1921714, p. 22). Ook hier kan dan ook moeilijk aangenomen worden dat deze feiten dermate zouden intensifiëren dat zij gelijkgesteld kunnen worden met een daad van vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of ernstige schade zoals voorzien in de definitie van de subsidiaire bescherming. Ook het feit dat uw broer publiekelijk zou gezegd hebben dat u het regime niet aanhing (CGVS 1921714, p. 22) kan niet voldoen om aan te nemen dat u hierdoor daadwerkelijk gevaar zou lopen in Venezuela. Hierdoor zou namelijk hoogstens als low profile activist gezien kunnen worden, wat omwille van bovenstaande en onderstaande argumenten in de Venezolaanse context niet afdoende is om te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gevraagd of u vreest dat uw broer u zou aangeven bij zijn oversten, stelt u dan weer dat dit eigenlijk omgekeerd is en dat u dreigde hem te zullen aangeven bij zijn oversten, waarmee

u dus ook het bestaan van een dergelijke vrees of risico gewoonweg ontkent (CGVS 1921714, p. 22-23). Indien u bovendien bang zou zijn dat uw broer u vanuit zijn functie voor de overheid in de problemen zou kunnen brengen, is het onaannemelijk dat u hem zou vertellen dat u het regime niet meer steunt (CGVS 1921714, p. 23), temeer gezien u al jaren conflicten heeft met deze persoon en hij gekend stond als fanatiek Chavist (CGVS 1921714, p. 22-23). Omwille van al bovenstaande elementen maakt u niet aannemelijk dat u omwille van uw slechte relatie met uw broer en zijn beschuldiging dat u het regime niet meer zou aanhangen nood zou hebben aan internationale bescherming.

Nog verklaart u dat u zo'n drie tot vijf maanden voor uw vertrek uit Venezuela openlijk zou gezegd hebben op uw werk dat u de regering niet meer steunde en niet meer wilde deelnemen aan activiteiten (CGVS 1921714, p. 21). Ook hierdoor zou u echter geen enkel incident of probleem meegemaakt hebben toen u nog in Venezuela verbleef (CGVS 1921714, p. 21). U haalt ook in dit verband enkel aan dat u vreest hierdoor bepaalde voordelen te kunnen mislopen zoals het krijgen van voedselhulp, het niet meer kunnen vinden van werk bij andere instellingen en uw zoon niet meer te kunnen inschrijven in een Bolivariaanse school (CGVS 1921714, p. 21). Ook hier moet benadrukt worden dat het mislopen van dergelijke voordelen niet voldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te worden met het koesteren van een gegronde vrees op vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade.

Wat er verder op wijst dat u om bovenstaande redenen geen toekomstige vrees dient te koesteren ten opzichte van uw land van herkomst is het feit dat ook uw familieleden na uw vertrek geen persoonlijke problemen blijken gekend te hebben buiten de socio-economische omstandigheden in Venezuela (CGVS 1921714, p. 8-9).

In verband met uw vrees omdat u zomaar vertrokken bent van uw werkplaats, dient gesteld te worden dat uw werk u niet eens meer blijkt gecontacteerd te hebben na uw plotse vertrek (CGVS 1921714, p. 23). Uw verklaringen hierover blijken bovendien niet eensluidend te zijn. U stelt wel nog contact gehad te hebben met één collega die uw job daar zou overgenomen hebben na uw vertrek (CGVS 1921714, p. 23). Deze zou volgens u echter niets gezegd hebben over de directie (CGVS 1921714, p. 23). Wanneer u hier nogmaals naar gevraagd wordt, past u uw verklaringen hierover echter aan en stelt u dat ze deze collega wel vroegen of ze iets wist over u maar dat het hier bij bleef (CGVS 1921714, p. 23). Daarnaast stelde u bij het CGVS aanvankelijk dat de directie van de instelling waar u werkte uw familie had gebeld en dat ze niet wisten dat u het land had verlaten (CGVS 1921714, p. 14). Later stelt u dan weer dat uw werk uw familie niet zou gecontacteerd hebben en probeerde u dit uit te klaren door te stellen dat enkel de organisatie van de CLAP boxen contact met hen had genomen omdat u uw box niet had opgehaald (CGVS 1921714, p. 23). Deze incoherente verklaringen doen twifelen aan de omstandigheden waarin u uw werk hebt verlaten. Wat er ook van zij, het feit dat uw werkgevers niet meer informeerden naar u na uw plotse vertrek, toont aan dat zij hier niet veel belang moeten aan gehecht hebben. In dit opzicht kan het dan ook niet plausibel geacht hebben dat zij u hiervoor in de toekomst nog in de problemen zouden brengen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België zwaarwichtige problemen kende in Venezuela. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het feit dat u uw werk bij de overheid verliet, niet langer wilde deelnemen aan regeringsgezinde marsen of zagezegd lid zou geweest zijn van Primero Justicia, niet zichtbaar, bekend of problematisch was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van bovenstaande elementen.

Daarnaast haalt u aan dat u niet meer terug zou kunnen keren naar Venezuela omwille van familiale problemen die u zou hebben met uw broer, ooms en neef (CGVS 1921714, p. 10-11). Hoewel het CGVS begrijpt dat het niet evident moet zijn om in dergelijke omstandigheden samen te leven, kunnen ook deze elementen niet als afdoende zwaarwichtig beschouwd worden om te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Deze problemen behoren namelijk tot de familiale en gemeenrechtelijke sfeer. [...]"

2.3.2.4. Gezien het voorgaande, slaagt verzoekster er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en de beschikbare informatie, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.5. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet kan worden vastgesteld dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. Voor zover verzoekster zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunt op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela, argumenteert zij in essentie dat uit verschillende bronnen, waaronder recente verslagen en perscommuniqués van internationale instellingen en persartikels, blijkt dat het standpunt van de commissaris-generaal, met name dat er in Venezuela alleen maar in heel specifieke gevallen mensen het risico lopen blootgesteld te worden aan ernstige schade, betwist kan worden.

Met betrekking tot de UNHCR "*Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I*" van mei 2019 waarin UNHCR pleit voor het toekennen van een groepsbescherming en waarin wordt gesteld dat ook Venezolanen in aanmerking kunnen komen voor een bescherming op basis van artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, herinnert de Raad er aan dat standpunten van UNHCR weliswaar nuttige informatie kunnen bevatten voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming, maar dat deze in geen enkel opzicht bindend zijn voor de instanties belast met het behandelen van deze verzoeken in België. De Raad wijst er ook op dat wat betreft de toepassing van voormeld artikel 15, de aanbeveling van UNHCR in algemene termen is gesteld als een mogelijkheid voor de EU-Lidstaten en dat volgens UNHCR personen uit Venezuela voor deze status in aanmerking kunnen komen "*if there are substantial grounds for believing that they would face a real risk of serious harm in Venezuela*" (eigen vertaling: als er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen in Venezuela). De Raad stelt vast dat ook in dit standpunt van UNHCR niet wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan subsidiaire bescherming of de vluchtelingenstatus toe te kennen en dat verzoekster *in concreto* moet aantonen dat zij in haar land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoont hoe de door haar geciteerde bronnen gerelateerd zijn aan haar individuele situatie en brengt in herinnering dat een loutere verwijzing naar informatie over de algemene situatie in Venezuela niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft daartoe in gebreke.

Voorts dient erop gewezen dat artikel 48/4, § 2, b), dat in wezen overeenstemt met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), geïnterpreteerd dient te worden in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80). Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een

instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "*Y./Rusland*", § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, "*Saadi/Italië*", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije*", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "*Muslim/Turkije*", § 68).

De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

Te dezen voert verzoekster aan dat zij haar land van herkomst verliet omwille van de socio-economische crisis in het land.

In de mate dat verzoekster zich baseert op de humanitaire en socio-economische crisis in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeert uit informatie die zij aanhaalt in haar verzoekschrift, stelt de Raad vast dat de teneur van deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en beschikbaar via de weblinks in de aanvullende nota van de commissaris-generaal. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Verzoekster toont niet aan en er zijn verder geen elementen in het dossier aanwezig die erop wijzen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden een positieve intentie of verregaande onverschilligheid zou bestaan om verzoekster in geval van een terugkeer naar Venezuela persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt evenmin dat zij in geval van een terugkeer naar Venezuela terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht gemotiveerd als volgt:

"Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

U kan namelijk niet aantonen dat uw economische situatie dermate zou verschillen van de gemiddelde Venezolaan. Hiernaar gevraagd stelt u dat uw situatie moeilijker zou zijn omdat de Venezolaanse regering zou weten dat u hen niet meer steunde doordat u niet meer deelnam aan marsen en dergelijke (CGVS 1921714, p. 24). Zoals hierboven gemotiveerd, kan echter niet aangenomen worden dat u daadwerkelijk gevisieerd wordt als opposant door de Venezolaanse regering. Dat u hierdoor bepaalde voordelen zou mislopen, zoals het krijgen van voedselhulp en dergelijke, kan zoals hierboven ook reeds aangegeven, niet gelijkgesteld worden met het koesteren van een gegronde vrees op vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade. In dit opzicht verschilt uw situatie namelijk niet met die van de gemiddelde Venezolaan die geen banden heeft met de Venezolaanse overheid.

Bovendien bleek uw familie over een eigen huis te beschikken en werkten zowel u als verschillende van uw familieleden voor de Venezolaanse overheid (CGVS 1921714, p. 8-9). Om te kunnen voorzien in jullie levensonderhoud ging u bijklussen als poetsvrouw en ging uw vader naast zijn overheidspensioen bananen verkopen (CGVS 1921714, p. 7-9), wat wijst op een zekere zelfredzaamheid.

Indien u het bovendien daadwerkelijk zo moeilijk zou gehad hebben in Venezuela om te overleven zoals u beweert, is het weinig waarschijnlijk dat u uw deelname aan pro-regime marsen en dergelijke zou afbouwen en hiermee de weinige voordelen die u beweerde te hebben zou dreigen te mislopen. Hierop gewezen, stelt u dat u het beu was hieraan deel te nemen (CGVS 1921714, p. 21). Nochtans zou u duidelijk gemaakt zijn dat uw hulp en die van uw zonen zou stopgezet worden indien u hier niet meer aan deelnam (CGVS 1921714, p. 21). Het is echter niet aannemelijk dat iemand die in mensonterende omstandigheden zou leven, het welzijn van haar en haar kinderen op het spel zou zetten louter omdat hij of zij het beu is te gaan manifesteren. Dit wijst er dan ook op dat uw levensomstandigheden in Venezuela waarschijnlijk niet zo slecht waren als u beweert.

Nog haalt u aan dat u vreest geen job meer te kunnen vinden in Venezuela en daarom niet meer te kunnen voorzien in uw levensonderhoud (CGVS 1921714, p. 24). Hierover moet ten eerste aangegeven worden dat de vrees voor een gebrek aan tewerkstelling op zich niet ernstig genoeg is om tot een nood aan internationale bescherming te besluiten. U haalt aan dat het in uw geval niet mogelijk zou zijn om een andere job te vinden omdat u voor de overheid werkte (CGVS 1921714 p. 24). Uw verklaringen hierover kunnen ook allerminst overtuigen. U stelt dat u probeerde om halftijds in een ander bedrijf te werken toen u nog als secretaresse voor het lyceum werkte, maar dat dit toen niet kon omdat u ook voor de overheid werkte (CGVS 1921714, p. 24). Dat u niet tegelijk voor de overheid en voor een ander bedrijf kon werken, toont echter geenszins aan dat u nu u niet meer voor de overheid werkt geen job zou kunnen vinden in een privébedrijf. Uw verklaringen hierover zijn dan ook louter hypothetisch en niet onderbouwd met concrete indicaties.

Het feit dat u een foto voorlegt om aan te tonen dat u zeer mager was toen u vertrok uit Venezuela (CGVS 1921714, p. 18) verandert niets aan bovenstaande beoordeling. Dat de veranderingen in uw gewicht te wijten zouden zijn aan ondervoeding, is namelijk nergens af te leiden uit deze foto maar berust enkel op uw eigen verklaringen hierover. Dergelijk beeldmateriaal is dan ook niet afdoende om aan te tonen dat u in een mensonwaardige situatie zou geleefd hebben voor uw vertrek uit Venezuela."

In haar verzoekschrift herhaalt verzoekster haar eerdere verklaringen dat zij geen voedselhulp meer ontving, dat zij haar werk heeft opgegeven, dat zij moest bijklussen als poetsvrouw en dat haar vader bananen verkocht. Op welke wijze hieruit zou kunnen blijken dat verzoekster in erbarmelijke levensomstandigheden zou terechtkomen en/of dat zij geen toegang (meer) heeft tot essentiële levensvoorzieningen, wordt door haar evenwel niet *in concreto* verduidelijkt. Het louter herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen volstaat op zich geenszins teneinde de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven te weerleggen. Waar verzoekster wijst op de lockdown in Caracas, dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de maatregelen tegen de verspreiding van het Coronavirus van tijdelijke aard zijn. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekster ingeval van terugkeer naar Venezuela louter omwille van de lockdown-maatregelen niet langer zou kunnen voorzien in haar levensonderhoud.

Waar verzoekster wijst op de gevolgen van de Covid-19-pandemie op de situatie in Venezuela, dient erop gewezen dat uit de door verzoekster aangehaalde bronnen niet blijkt dat deze pandemie de socio-economische situatie in Venezuela dermate heeft beïnvloed dat iedere Venezolaan heden in aanmerking komt voor internationale bescherming omwille van deze socio-economische situatie. Evenmin toont verzoekster *in concreto* aan dat zij persoonlijk een verhoogd risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet omwille van de (gevolgen van de) Covid-19-pandemie. Ook weze herhaald dat de Covid-19-pandemie niet afkomstig is van één van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door één van hen wordt veroorzaakt, zodat één van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming,

namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

De geciteerde persartikels en rapporten die verzoekster aanhaalt over de socio-economische situatie in Venezuela zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen om te buigen. Zij liggen in de lijn met het hoger geschetste beeld van een land dat economisch geïmplodeerd is, zoals dat al blijkt uit de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt en de door verwerende partij neergelegde aanvullende nota van 14 januari 2021. Bovendien stelt de Raad vast dat de informatie die door verzoekster wordt aangehaald, betrekking heeft op de algemene situatie in Venezuela zonder dat deze wordt betrokken op haar persoonlijke, individuele situatie.

Met betrekking tot verzoeksters voorgehouden problemen met haar broer, neef en oom motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing voorts terecht:

"[...] Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat het hier om ongepast gedrag en uitspraken gaat, maar kan niet afgeleid worden dat u ook daadwerkelijk gewelddadig bejegend werd door deze familieleden. U haalt bovendien zelf aan dat de politie wel al tussenbeide kwam en dat uw neef ook opgepakt werd in dit verband (CGVS X, p. 10-11). Dat hij hierna doorgestuurd werd naar een psychiater omdat de politie oordeelde dat zijn gedrag voortkwam uit psychiatrische problemen, waarna uw neef hier wegliep en terug naar huis kwam (CGVS X, p. 25), kan niet gelijkgesteld worden met geen toegang krijgen tot hulp van de autoriteiten of geen mogelijkheden hebben op medische of psychische zorgen die de situatie van uw familieleden en u zouden kunnen verlichten. Gevraagd of u deze problemen niet kon oplossen door een andere woonplaats te vinden, stelt u van niet omwille van financiële redenen (CGVS X, p. 25-26). U blijkt echter steeds gewerkt te hebben, en naast voornoemde inwonende familieleden ook nog een zus te hebben die voor de overheid werkt en ouders te hebben die vroeger voor de overheid werkten maar nu met pensioen zijn (CGVS X, p. 8-9). Er kan dan ook niet aangenomen worden dat er geen enkele andere oplossing mogelijk zou zijn voor uw familiale problemen in Venezuela dan het land te verlaten. Bovendien blijkt uit uw verklaring dat het veeleer de economische problemen op zich waren die u ertoe aangezet hadden het land te verlaten niet dat uw familiale problemen op zich van dien aard waren dat u enkel op basis hiervan uw land moest verlaten of om deze redenen niet meer zou kunnen terugkeren naar Venezuela."

Dienaangaande voert verzoekster geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in haar verzoekschrift. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft reeds aangegeven dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Zoals hoger vermeld kent Venezuela wijdverspreid geweld. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*. Zelfs wanneer zou worden aangenomen dat het geweld in Venezuela, waarvan niet wordt betwist dat het zich niet voordoet in de context van een gewapend conflict, als *"willekeurig"* dient te worden bestempeld, dan nog blijft de vaststelling dat het niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ressorteert en dat verzoekster verder niet aantoont dat zij hierdoor persoonlijk wordt geviséerd, wat nochtans vereist is opdat dit

geweld aanleiding kan geven tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt dat het geweld dat in het hoofdstedelijk district Caracas, waar verzoekster steeds zou hebben gewoond, niet doelgericht zou zijn.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.3.4. Aldus toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER